

עמ"ת (ירושלים) 59754-05-25 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 59754-05-25

22.5.2025

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

מדינת ישראל

העוררת

נגד

פלוני (קטין)

המשיב

בא-כוח העוררת:

בא-כוח המשיב: עו"ד זכריה שנקולבסקי

החלטה

[נימוקי החלטה]

הערר הנדון הוגש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט יהושע צימרמן) מהיום, 22.5.2025, בתיק מ"ת 59523-05-25, שלפיה בקשת העוררת (להלן גם - **המדינה**) למעצר המשיב עד תום ההליכים לא נדונה והמשיב שוחרר למעצר בית בתנאים שנקבעו בהחלטה קודמת. כל זאת מהנימוק שבא-כוחה של העוררת איחר לדיון.

בתום הדיון בערר ניתנה החלטה המקבלת את ערר המדינה, מורה על מעצר המשיב עד החלטה אחרת וקובעת כי הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים יתקיים עד מחר (23.5.2025) בשעה 12:00. בשל השעה המאוחרת שבה הסתיים הדיון, נקבע כי נימוקיה יינתנו מאוחר יותר.

להלן נימוקי ההחלטה.

רקע ועיקרי העובדות הדרושות

2. המשיב כבן 17.5, קטין על סף בגירות, נעצר לראשונה ביום 4.5.2025 בערב על רקע חשד כי עבר עבירות מעשה מגונה בקטין אשר נעברו ברשתות החברתיות ובמרשתת. מאז הוארך מעצרו מספר פעמים (מ"י 4613-05-25). ביום 15.5.2025 החליט בית משפט השלום (כבוד השופטת חוי טוקר) על שחרור המשיב למעצר בית מלא בבית סבתו וקבע שורה של תנאים וערבויות שהמשיב נדרש להמציא. על החלטה זו הוגש ערר שהתקבל ונקבע כי מעצר המשיב יוארך עד יום 19.5.2025 (החלטת כבוד השופטת חנה מרים לומפ מיום 16.5.2025 בעמ"י 39589-05-25).

3. ביום 19.5.2025 הוגשה הצהרת תובע והתבקשה הארכת מעצר המשיב בחמישה ימים לצורך הגשת כתב אישום, אך בית משפט השלום קבע כי מעצרו יוארך רק עד יום 21.5.2025 (כבוד השופט גד ארנברג מיום 19.5.2025 במ"י 4613-05-25).

על ההחלטה האחרונה הוגשו עררים מטעם שני הצדדים. המדינה טענה כי לנוכח היקף חומר החקירה נדרשים ימים נוספים כדי להיערך להכנת כתב האישום (עמ"י 48168-05-25) ואילו המשיב עתר לשחרורו עוד באותו יום (עמ"י 48568-05-25). הדיון בשני העררים אוחד והתקיים לפני ובהחלטה מאותו יום (19.5.2025) נקבע כי מעצר המשיב יוארך עד יום 22.5.2025 בשעה 15:00. ההחלטה נומקה בין השאר בכך שלנוכח היקף חומר החקירה, פרק זמן בן יומיים אינו סביר. עם זאת, כדי להימנע מהארכת המעצר עד יום שישי, נקבע כי יוארך ביום נוסף עד השעה האמורה.

4. היום (22.5.2025) הוגש כתב האישום שלפיו מואשם המשיב במסגרת שבעה אישומים בריבוי עבירות מעשה מגונה בקטינים מתחת לגיל 14 (תפ"ע 59544-05-25) וכן הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים. על-פי נתוני מערכת 'נט המשפט', כתב האישום והבקשה נפתחו בשעה 15:05 ובא-כוח העוררת התייצב באולם בית המשפט בשעה 15:34 (עמ' 2 שורה 17 בפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא). בפועל, היה זה כשש דקות בלבד לאחר הגעת המשיב עצמו אל האולם, מאחר שהובא באמצעות שב"ס רק בשעה 15:28 (שם, עמ' 1 שורה 18).

בשעה 15:25 (שם, עמ' 1 שורה 13), שלוש דקות קודם הבאת המשיב אל האולם ותשע דקות בלבד בטרם הגיע בא-כוחה של העוררת, עתר בא-כוח המשיב להורות על שחרורו בתנאים שנקבעו בהחלטה מיום 15.5.2025. כעבור שלוש דקות, מיד לאחר הגעת המשיב אל האולם, כבר ניתנה החלטת בית המשפט קמא הקובעת כי בשל אי התייצבות בא-כוח העוררת, המשיב ישוחרר בתנאים שנקבעו בהחלטה האמורה ומאחר שכבר המציא את כל הערבויות, הוא ישוחרר לאלתר.

5. עם הגעת בא-כוח העוררת אל האולם, הוא ביקש לעכב את ביצוע ההחלטה ואת שחרור המשיב. לאחר שכל אחד מבאי-כוח הצדדים טען בקיצור רב (כ-4 שורות בפרוטוקול), ניתנה החלטת בית המשפט קמא אשר הותירה בעינה את ההחלטה המורה על שחרור המשיב, ואף דחתה את בקשת המשיבה לעכב את שחרורו כדי לאפשר הגשת ערר.

נימוקי החלטת בית המשפט קמא

6. דחיית בקשותיה של העוררת ובהן, בקשתה לעכב את שחרור המשיב כדי לאפשר הגשת ערר על ההחלטה, נומקו בכך ש"היה זמן די והותר להיערך לדיון", מאחר שנקבע כי המעצר יסתיים בשעה 15:00.

כן נקבע, כי "אין צורך להרבות במילים אודות זכויותיהם של נאשמים ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר בקטינים. בנסיבות אלו, כאשר המבקשת מגישה את כתב האישום לאחר פקיעת מעצרו של המשיב אינה בלתי תקינה כשלעצמה ועל אחת כמה וכמה כאשר אף בסמוך לכך אין התייצבות באולם בית המשפט". לפיכך וכאמור, נקבע כי ההחלטה על שחרור המשיב "נשארת על כנה".

דחיית בקשת העוררת לעכב את שחרור המשיב כדי לאפשר הגשת ערר נומקה בדברים הבאים: "כחריג לכלל, אינני מורה על עיכוב ביצוע וזאת מאחר וקבלת בקשת המבקשת יש בה כדי להשמיט את הקרקע מתחת להחלטת בית המשפט. למותר לציין בכל הנוגע לאינטרס הציבורי בכללותו, כי המשיב איננו משוחרר ללא תנאים, אלא בהיותו קטין משוחרר למעצר בית מלא ובפיקוח מלא, כולל תנאים נוספים, הכל כמפורט בהחלטת בית משפט קמא מיום 15.5.25".

לבסוף נקבע כי שירות המבחן יגיש תסקיר בעניינו של המשיב וכי הדיון יתקיים ביום 26.6.2025.

הערר הנדון

7. הערר הנדון הוגש בדחיפות ונקבע לשעה 17:00. מאחר שהמשיב כבר שוחרר, הוא הגיע באיחור והדיון החל בשעה 17:52. באי-כוח שני הצדדים טענו באריכות והדיון הסתיים בשעה 18:35. בתום הדיון וכאמור לעיל, נקבע כי המשיב ייעצר עד החלטה אחרת, נקבע כי הדיון בבית משפט השלום בבקשת המשיבה למעצר המשיב עד תום ההליכים יתקיים מחר (23.5.2025) עד השעה 12:00 (זולת אם הצדדים יסכימו על קיומו במועד אחר) וכן נמסר כי נימוקי ההחלטה יינתנו בשעה מאוחרת יותר וכי הודעה על כך תינתן לבאי-כוח הצדדים טלפונית.

דיון והכרעה

8. כבר בפתח הדיון הפניתי את באי-כוח הצדדים אל החלטת כבוד השופט י' זמיר בעניין בש"פ 8122/99 מדינת ישראל נ' מסיכה (22.11.1999) (להלן - עניין מסיכה), אשר נדרש אל נסיבות דומות, שבהן ניתנה החלטה על שחרור נאשם בשל אי התייצבות בא-כוח המדינה. חרף ההבדלים בין

הנסיבות, לרבות העובדה ששם דובר בבגיר, הדברים שנקבעו שם יפים לענייננו.

באותו עניין דובר במי שנעצר בבית משפט השלום ואי התייצבות הפרקליט הייתה לדיון בערר שהגיש אל בית המשפט המחוזי. לאחר שהפרקליט לא התייצב, הורה בית המשפט המחוזי על שחרורו בתנאים ואף לא עיכב את החלטתו כדי לאפשר הגשת ערר. בית המשפט העליון קבע כי חרף מחדלה של המדינה שהתבטא באי התייצבות הפרקליט לדיון בערר שהוגש לבית המשפט המחוזי, לא היה מקום לקיים את הדיון בהיעדרו ולהורות על שחרור הנאשם בלי לשמוע את טענות המדינה. כן נקבע, כי לא היה מקום להימנע מעיכוב השחרור כדי לאפשר למדינה להגיש ערר על ההחלטה לבית המשפט העליון. זאת חרף העובדה שבאותו עניין בשל אי התייצבות הפרקליט לדיון בערר, כלל לא התבקש עיכוב ביצוע.

9. בהנמקת החלטתו בעניין **מסיכה**, עמד כבוד השופט זמיר על דברים שנאמרו בעבר בעניין זיכוי נאשמים בשל אי התייצבות תובע, חרף הזמנת התביעה לדיון כדן. בין השאר הובאו דברי בית המשפט העליון בע"פ 834/79 סולימאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 141 (1980) (כבוד הנשיא י' כהן, פסקאות 3-4) (יוער כי בהחלטת כבוד השופט זמיר נכתב בטעות כי שם המערער הוא "**נוף**" וכך הוזכר בפסיקה רבה נוספת ולפיכך עניין זה יכונה להלן - **עניין נוף**) וכן הובאו דברי בית המשפט (כבוד השופט א' גולדברג) בע"פ 417/87 מדינת ישראל נ' אלבז, פ"ד מב(4) 385 (1988) (בקשה לדיון נוסף נדחתה בעניין דנ"פ 1/89 אלבז נ' מדינת ישראל (26.1.1989), כבוד השופט ד' לוי).

בכל אותם פסקי-דין, כמו גם בהחלטות ופסקי-דין רבים נוספים הודגש כי אף שיש לשקול שיקולים רבים, לרבות שיקוליו של הנאשם והשיקול הנעוץ בצורך בכיבוד זמנו של בית המשפט, ככלל יש לתת משקל לכך שאין במחדלו של תובע (בהנחה שהיה כזה), כדי להצדיק פגיעה באינטרס הציבורי בדבר הצורך בקיום הליך פלילי תקין ומיצוי הדין עם נאשמים (ראו עוד: ע"פ 253/66 מדינת ישראל נ' נחום, פ"ד כ(4) 313 (1966), כבוד השופט (כתוארו אז) ש' אגרנט, עמ' 321).

חרף השוני בין נסיבות של זיכוי בשל אי התייצבות התובע לבין נסיבות של שחרור נאשם בשל אי התייצבות להליך בעניין בקשת מעצר, נקבע בעניין **מסיכה**, כי בפועל מדובר בנסיבות דומות. שכן **"יש דמיון בין המקרים, שכן השיקולים המעורבים בהם דומים אלה לאלה. גם במקרה של ערר על החלטה לעצור נאשם עד תום ההליכים, שומה על בית המשפט לשקול, כנגד הצורך להגן על החירות האישית של הנאשם, למנוע בזבוז זמן של כל מי שהתייצב למשפט ולשמור על כבודו של בית המשפט, גם את הצורך להגן על שלום הציבור מפני מסוכנות הנאשם"** (שם).

לפיכך נקבע כי על בית המשפט לשקול היטב אם אמנם אין מקום להמתין להגעת הפרקליט ואם ישנה הצדקה לשחרור הנאשם בלי לשמוע את עמדת המדינה (שם). עוד נקבע, כי בטרם החלטה על שחרור, יש לבחון את אפשרות קיום הדיון באיחור, תוך המתנה לתובע. כן הוטעם, כי אפילו ראה בית המשפט כי ישנה הצדקה לשחרור הנאשם, בלי לקיים דיון במעמד המדינה, עדיין **"נראה כי ראוי היה,**

לכל הפחות, שבית המשפט יעכב את הביצוע של החלטה לשחרר את המשיב מן המעצר לזמן סביר, כדי לאפשר למדינה להגיש ערר על החלטה זאת..." (שם).

10. קשה להבין מה היו שיקוליו של בית המשפט קמא, אשר סירב לקיים דיון חרף האיחור הקל בהגשת כתב האישום (5 דקות), האיחור הקל בהגעת הפרקליט לדיון (6 דקות אחרי הגעת המשיב) ועל אף שבפועל, כבר הגיע אל האולם בעוד הדיון היה אך בראשיתו.

מכל מקום, ספק אם ניתן לקבל טענת בא-כוח המשיב כי מעצרו של המשיב היה שלא כדין, רק בשל הגשת כתב האישום באיחור בן חמש דקות. אפילו היה כך, הרי שכידוע וכפי שנקבע לא אחת, חרף החשיבות הרבה הנודעת להקפדה על כך שמעצרו של אדם יהיה כדין, אין בשהייה במעצר שלא כדין כשלעצמה כדי לבטל את המעצר, כדי לשלול דיון בבקשה להארכת המעצר או כדי בהכרח להביא לשחרור (ראו מתוך רבים: בש"פ 1843/24 גאזי נ' מדינת ישראל (4.3.2024), כבוד השופט ר' רונן, פסקה 7; בש"פ 1219/12 בני אלקריץ נ' מדינת ישראל (14.2.2012), כבוד השופט ע' פוגלמן, פסקה 6; בש"פ 8656/17 מדינת ישראל נ' אבו חאמד (15.11.2017), כבוד השופט נ' סולברג, פסקה 12; בש"פ 6100/13 פלוגי נ' מדינת ישראל (17.11.2013), כבוד השופט ח' מלצר, פסקה 14).

11. גם נראה כי לא ניתן לראות בנסיבות הנדונות מצב של החזרת עצור ששחרר למעצר, כפי שטען בא-כוח המשיב. אמנם זה היה המצב בפועל, אך באופן אמתי, כבר בדיון בבית המשפט קמא ידעו המשיב, הוריו ובא-כוחו על כוונת המדינה לערר על החלטת בית המשפט קמא לשחרר את המשיב בלי לקיים דיון.

ללא ספק ניתן היה לחסוך את עגמת הנפש שנגרמה למשיב ולהוריו וניתן היה לחסוך את הזמן היקר מאוד שהוקדש לדיון בערר, לרבות הצורך במתן החלטה מנומקת, אילו בית המשפט קמא היה מקיים את הדיון. כך למרות העובדה שהדיון היה מתחיל באיחור קל.

12. לבסוף, אף לא היה מקום לכך בית המשפט קמא נמנע מעיכוב ביצוע החלטתו כדי לאפשר הגשת ערר. בשורה ארוכה של החלטות שניתנו בבית המשפט העליון נמתחה ביקורת על החלטותיהם של שופטים הדוחים בקשות להארכת משך מעצרם של חשודים או נאשמים, מורים על שחרורם ומסרבים לבקשת המדינה לעכב את השחרור כדי לאפשר לערר על החלטותיהם. כך בייחוד בנסיבות שבהן בית המשפט קמא בחר שלא לקיים דיון, כפי שעמד על כך בית המשפט העליון בעניין **מסיכה**.

בעניין זה נקבע כי **"העובדה שבית-משפט קמא סובר כי ראוי לשחרר נאשם ממעצר, החלטה היא הנתונה לערר, ונכון וראוי הוא כי בית-משפט קמא ייתן הזדמנות לבית-משפט שלערעור להידרש לערר המדינה בלא שיווצר סיכון אך בשל שחרורו של נאשם ממעצר עד לשמיעת**

הערר... על בית-המשפט אשר החליט על השחרור 'לשקול היטב-היטב' עד שמסרב הוא לבקשת המדינה לעשות שימוש בסמכות לעכב את החלטתו (בש"פ 7968/01 פלוני הנ"ל). ניתן אפוא לקבוע כי בהפעלת שיקול-הדעת יש לתת משקל רב להודעת המדינה כי יש בכוונתה להעביר את ההחלטה תחת שבט הביקורת של ערכאת הערעור ולהימנע מלסכל כוונה זו, אלא אם עיכוב השחרור, ולו לתקופה קצרה בלבד, יביא לפגיעה בלתי מידתית בזכותו של הנאשם לחירות" (בש"פ 11271/03 מדינת ישראל נ' אלפרון, פ"דנח(2) 406 (2003), כבוד השופט (כתוארה אז) ד' ביניש, פסקה 9. כן ראו: בש"פ 509/12 מדינת ישראל נ' פלוני (17.4.2012), כבוד השופט (כתוארו אז) י' עמית, פסקאות 25-26; בש"פ 7968/01 מדינת ישראל נ' פלוני (16.10.2001), כבוד השופט מ' חשין; בש"פ 3133/05 אוקסנקרוג נ' מדינת ישראל (29.3.2005), כבוד השופט ע' ארבל, פסקה 7).

13. לנוכח כל האמור וכפי שנקבע בתום הדיון, יש לקיים דיון לגופה של בקשת העוררת לעצור את המשיב עד תום ההליכים. לפיכך וכאמור, לעת הזו המשיב נעצר עד החלטה אחרת ונקבע כי הדיון בבקשה למעצרו יתקיים בבית משפט השלום עד מחר (23.5.2025) בשעה 12:00.

כפי שנמסר בתום הדיון, המזכירות תמציא את ההחלטה אל באי-כוח הצדדים בדחיפות ותודיע להם עליה טלפונית.

[משהוסרו פרטי המשיב, אין מניעה לפרסם את ההחלטה].

ניתנה היום, כ"ד באייר תשפ"ה, 22 במאי 2025, בהיעדר הצדדים.

תמר בר-אשר,
שופטת